

A helyes katolikus válasz a „meleg büszkeség” rendezvényekre

Az elmúlt évtizedekben elkezdtek terjedni a „meleg büszkeség” parádék a nyugati világ nagyvárosaiban. Ennek az egyre terjedő jelenségnek a világos célja az, hogy a nyugati világ összes városának köztereit, hosszú távon pedig a világ összes városát elfoglalják, a muszlim országok kivételével, mivel azokban tartani lehet az előreláthatóan erőszakos ellenreakcióktól.

Ezeket a demonstrációkat hatalmas anyagi és logisztikai támogatással valósítják meg, a közélet legbefolyásosabb erői – a politikai elit, a közösségi média, valamint nagyhatalmú gazdasági és pénzügyi szereplők – által támogatott propaganda kíséretében. A közszereplők ilyen egyöntetű támogatása a történelem totalitárius rendszereire volt jellemző, amelyek azért alkalmazták ezt, hogy a társadalomra egy bizonyos ideológiát ráerőltessenek. Az úgynevezett „meleg büszkeség” demonstrációk félreérthetetlenül a különféle múltbéli totalitárius politikai rezsimek propaganda felvonulásaira hasonlítanak.

Van azonban a közéletnek egy nagyon fontos hangja, amely mostanáig – legalábbis nagymértékben – még nem csatlakozott a „meleg büszkeség” parádék támogatóinak egyhangú kórusához. Ez a hang a Katolikus Egyházé. A homoszexuális genderideológia önkényuralma most a legambiciózusabb célját akarja megvalósítani: az ellenállás utolsó bástyája, a Katolikus Egyház bevétele.

Mostanra sajnos ez a cél bizonyos mértékig teljesült, mivel láthatjuk, hogy egyre több pap, sőt, püspökök és bíborosok is különféle módokon fejezik ki nyilvánosan a támogatásukat a totalitárius felvonulások, az úgynevezett „meleg büszkeség” felé. Ezek a papok, püspökök, és bíborosok ezzel egy olyan ideológia képviselőivé és szószólóivá váltak, amely közvetlen támadást jelent Isten, valamint a férfinak és nőnek, az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberi személy méltósága ellen.

A genderideológia, avagy a homoszexualitás ideológiája lázadás Isten csodálművel szemben. Lázadást jelent az ember kétneműnek – férfinak és nőnek – teremtettségével szemben, amely nemek szükségszerűen és csodálatosan kiegészítik egymást. A homoszexuális és leszbikus cselekedetek profanizálják a férfi és női testet, amik Isten templomai. A Szentlélek azt mondja erre: *„Aki lerontja az Isten templomát, azt Isten elpusztítja. Isten temploma ugyanis szent, és ti vagytok az.”* (1Kor 3,17). A Szentlélek a Szentírásban kinyilvánítja, hogy a homoszexuális cselekedetek gyalázatosak, mivel ellentétesek az Isten által teremtett természettel: *„Ezért szolgáltatta ki őket Isten a saját gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik a természetes szokást természetellenessé váltották fel. A férfiak hasonlóképpen abbahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival űzött ocsmányságot. De meg is kapták tévelygésük megszolgált bérét. Nem méltatták az Istent arra, hogy megismerjék, az Isten is romlott eszükre hagyta hát őket, hogy alávaló tetteket vigyenek végbe.”* (Róm 1,26-28). A Szentlélek ezután kinyilvánítja, hogy azok, akik súlyosan bűnös cselekedeteket, köztük homoszexuális cselekedeteket követnek el, nem részesülnek majd az örök életben: *„Vagy nem tudjátok, hogy a gonoszok nem részesülnek Isten országában? Ne ármítatok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem férfiakkal paráználkodó férfiak, sem tolvajok, sem kapzsis, sem iszákosak, sem átkozódók, sem rablók nem részesülnek Isten országában.”* (1Kor 6,9-10).

Krisztus kegyelme azonban oly hatalmas, hogy a bálványimádót, a házasságtörőt, és az aktív homoszexuálist is új emberré alakítja át. Az Isten Igéjéből vett idézet így folytatódik: *„Néhányan [bálványimádók, házasságtörők, szodomiták] bizony ilyenek voltatok! De az Úr Jézus Krisztus nevében és Istenünk Lelke által megtisztultatok, szentek lettetek és megigazultatok.”* (1Kor 6,11). Ezzel az igazsággal, és a kegyelem valóságával szembenézve fényesen átragyog a valódi változás reményének sugara a homoszexualitás ideológiájának és gyakorlatának Isten- és emberellenes világán; ez annak reménye és valódi lehetősége, hogy

egy olyan ember, aki homoszexuális cselekedeteket végez, új emberré alakulhat át, a szentség igazságában újjáteremtve: „*Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztusról. Hiszen hallottátok és megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság. Korábbi életetekkel ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg lelketekben és gondolkodástokban, és öltsetek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta igazságban és szentségben alkotott teremtmény.*” (Ef 4,20-24). Csakis Istennek e szavai válhatnak azzá a reményteljes és felszabadító üzenetté, amelyet egy kereszténynek, és még inkább egy papnak vagy püspöknek ajánlania kell, azoknak, akik homoszexuális cselekedeteket végeznek, vagy akik a genderideológiát terjesztik.

A genderideológia önkényuralma és intoleranciája a saját logikája szerint teljes odaadást követel. A társadalomnak ezért minden szegmensét, a Katolikus Egyházat is beleértve, kötelezni próbálják annak kifejezésére, hogy ezt az ideológiát elfogadják. Az egyik legelterjedtebb és legkonkrétabb nyilvános módja ennek az ideológiának a kieroszakolásra az úgynevezett „meleg büszkeség” parádékban valósul meg.

Nem zárhatjuk ki, hogy a Katolikus Egyház a nem is túl távoli jövőben hasonló helyzettel kell, hogy szembenézzon, mint amilyen az első három évszázad üldözéseinek kora volt a Római Birodalomban, amikor a keresztényeknek kötelező volt alávetniük magukat a bálványimádás totalitárius ideológiájának. Azokban az időkben az alávetettség igazolásának nyilvános és politikailag korrekt próbája a tömjénszemek égetése volt egy bálvány vagy a császár szobra előtt.

Ma a tömjénszemek égetése helyett a „meleg büszkeség” parádékkal való szolidaritás gesztusát kínálják fel, hogy azt a papok szívélyesen üdvözljék, és hogy akár különleges imaszolgálatot is végezzenek a homoszexuális tevékenységekhez fűződő állítólagos jogok, és az ideológiájuk terjesztésének támogatására. Egy elképesztő forgatókönyvnek vagyunk tanúi, amiben egyes papok, sőt, püspökök és bíborosok már most szégyenérzet nélkül felajánlják a tömjénszemeiket a homoszexualitás és a genderideológia bálványának, e világ hatalmasságainak – politikusok, a közösségi média óriásai, nagyhatalmú nemzetközi szervezetek – ünneplése közepette.

Mi a helyes válasz egy keresztény, egy katolikus, egy pap és egy püspök részéről az úgynevezett „meleg büszkeség” jelenségére?

Mindenekelőtt szeretettel hirdetniük kell az isteni igazságot az emberi személy teremtéséről, az igazságot a homoszexuális hajlamok objektív pszichológiai és szexuális rendellenességéről, és mindezek után beszélniük kell a homoszexuális hajlamú személyek számára nyújtandó szükséges és diszkrét segítségről, amellyel ők gondoskodást és szabadulást nyerhetnek a pszichés fogyatékoságuk alól.

Emellett hirdetniük kell az isteni igazságot a homoszexuális cselekedetek és homoszexuális életvitel súlyosan bűnös jellegéről, mivel azok sértik Isten akaratát. Igaz testvéri aggódással kell hirdetniük azt az isteni igazságot, hogy az aktív és bünbánatot nem gyakorló homoszexuálisok az örök kárhozát veszélyének teszik ki a lelküket.

Azonfelül állampolgári kiállást felmutatva, valamint használva minden rendelkezésre álló békés és demokratikus eszközt, tiltakoznunk kell a keresztény meggyőződések semmibevétele, és a lealacsonyító obszcenitások közszemlére tétele ellen. Tiltakoznunk kell azoknak a felvonulásoknak a ránk – kis- és nagyvárosok egész lakosságaira – való rákényszerítése ellen, amelyeket a politikai és ideológiai erőszakosság jellemez.

A legfontosabb dolog azonban a spirituális eszközökben rejlik. A legerősebb és legértékesebb választ azok a nyilvános és magánúton végzett cselekedetek jelentik, amelyek kiengesztelik azt az isteni szentséget és fenséget, amit az úgynevezett „meleg büszkeség” parádék oly súlyosan és nyilvánosan megsértenek.

Az engesztelés cselekedeteitől elválaszthatatlan a buzgó ima a homoszexuális ideológia hirdetőinek és aktivistáinak megtéréséért és a lelkük örök üdvösségéért, és még inkább ama sajnálatra méltó emberek lelkéért, akik a homoszexualitást gyakorolják.

Erősítse meg a helyes katolikus választ az úgynevezett „meleg büszkeség” jelenségére a legfőbb pásztorok szava.

II. János Pál pápa [így tiltakozott](#) a 2000-ben Rómában tartott „meleg büszkeség” parádé ellen:

Kötelességemnek érzem most, hogy szót ejtsek azokról a közismert [meleg büszkeség] demonstrációkról, amelyeket Rómában tartottak az elmúlt néhány napban. Róma Egyházának nevében csakis a mély szomorúságomat tudom kifejezni... ama város keresztény értékeinek megsértése miatt, amely oly kedves a katolikusok szívének szerte a világon. Az Egyház nem hallgathat az igazságról, mert azzal kudarcot vallana a hűségében a Teremtő Istenhez, és nem segítene megkülönböztetni a jót a rossztól. ([Úrangyala imádság utáni beszéd](#), 2000. július 9.) (Tengernek Csillaga, XXIII/5.)

A jelenleg regnáló Ferenc pápa több alkalommal is figyelmeztetett a genderideológia veszélyére, például amikor azt mondta:

Ön, Irina, említette a házasság egyik mai nagy ellenségét: a *gender* elméletét. Ma világháború folyik a házasság elpusztítására. Ma olyan ideológiai gyarmatosítások folynak, amelyek nem fegyverekkel, hanem ideákkal pusztítanak. Ezért meg kell védenünk magunkat az ideológiai gyarmatosításoktól. (*Találkozó papokkal, szerzetesekkel, papnövendékekkel, és lelképásztori szolgálattal; Tbiliszi, 2016. október 1.*)

Egy másik alkalommal pedig azt mondta:

Olyan időszakban élünk, amikor az embernek, mint Isten képmásának a megsemmisítése folyik. És itt szeretném ezzel a szemponttal lezárni, mert e mögött ott vannak az ideológiák. Európában, Amerikában, Latin-Amerikában, Afrikában, néhány ázsiai országban valóságos ideológiai gyarmatosítás folyik. Ezek közül az egyik – világosan néven nevezem – a *gender* [ideológiája]! Ma a kisgyermeknek – a kisgyermeknek! – az iskolában ezt tanítják: a nemét mindenki maga választhatja meg. Miért tanítják ezt? Mert a könyvek azoké az embereké és intézményeké, akik pénzt adnak neked. Ezek az ideológiai gyarmatosítások, amelyeket nagyon befolyásos országok is pénzelnek. És ez szörnyű! Amikor Benedek pápával beszéltem, aki jól van, és világos a gondolkodása, azt mondta nekem: '*Szentatya, ez a teremtő Isten elleni bűn kora!*' Nagyon okos! Isten megteremtette a férfit és az asszonyt; Isten megteremtette a világot ilyennek, ilyennek, és ilyennek..., mi pedig az ellenkezőjét csináljuk. Isten 'műveletlen' állapotot adott nekünk, hogy mi abból műveltséget, kultúrát hozunk létre; de aztán ezzel a kultúrával mi olyan dolgokat művelünk, ami visszavisz minket a 'műveletlen' állapotba! El kell gondolkodnunk azon, amit Benedek pápa mondott: '*Ez a teremtő Isten elleni bűn kora!*' (Találkozó a lengyel püspökkel a XXXI. Ifjúsági Világtalálkozó alkalmából; *Krakkó, 2016. július 27.* - [Magyar Kurír, Tözsér Endre SP fordítása](#))

Az igazi barátai azoknak, akik az úgynevezett „meleg büszkeség” parádékon lealacsonyító cselekedeteket támogatnak és végeznek, azok a keresztények, akik azt mondják: Nem fogok egyetlen tömjénszemet sem égetni a homoszexualitás és genderelmélet bálványja előtt, még akkor sem, ha – ne adja Isten! – a plébánosom vagy a püspököm ezt megtenné.

Magánúton és nyilvánosan engesztelő cselekedeteket fogok végezni, és közbenjáró imákat fogok felajánlani mindazok lelki üdvéért, akik a homoszexualitást támogatják és gyakorolják.

Nem fogok megriadni a genderelmélet új ideológiai és politikai önkényuralmától, mert Krisztus velem van. És mert Krisztus legyőzte a múlt összes önkényuralmi rendszerét, a mi időnkben le fogja győzni a genderideológia önkényuralmát is.

Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat!

2018. július 28.

Athanasius Schneider,
A Legszentebb Mária asztanai érsekségének segédpüspöke

([Katolikus Válasz](#), 2018. 08. 20.)
(Tengernek Csillaga, XXIII/6.)